

Sygn. akt VI GC 12/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. kwotę 1 940,20 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści złotych dwadzieścia groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 26 października 2016 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 885,57 zł (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu..

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 12/17/3

UZASADNIENIE

Powódka (...) sp. z o.o. w Ś. pozwem z dnia 26 października 2016 roku wystąpiła przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. z pozwem o zapłatę kwoty 1.940,20 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 26 października 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w skutek kolizji drogowej z dnia 4 lipca 2016 r. uszkodzony został pojazd marki B. (...) nr rej. (...) należący do poszkodowanych B. Ś. i K. W.. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody była pozwana. Z uwagi na uszkodzenie pojazdu poszkodowane przekazały uszkodzony pojazd do warsztatu naprawczego. Poszkodowane na podstawie umowy najmu wynajęły od powódki samochód zastępczy B. (...) za cenę 280 zł netto tj. 344,40 zł brutto za każdą dobę najmu. Pojazd był wynajmowany przez poszkodowane przez czas naprawy uszkodzonego pojazdu tj. od dnia 12 lipca 2016 r. do 20 lipca 2018 r. Powódka ponadto wskazała, że poszkodowane przelały na jej rzecz wierzytelność przysługującą im wobec pozwanej z tytułu zwrotu kosztów wynajmu tegoż pojazdu, na podstawie umowy cesji wierzytelności z 12 lipca 2016 r. Dnia 1 sierpnia 2016 r. powódka wystawiła na rzecz poszkodowanych fakturę VAT w kwocie 3.099,60 zł netto tytułem najmu samochodu zastępczego przez okres

9 dni. Pozwana dokonała jedynie częściowej wypłaty odszkodowania, wobec czego powódka wezwaniem do zapłaty z 31 sierpnia 2016 r. wezwała pozwaną od zapłaty.

W dniu 25 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach wydał w sprawie VI GNc 3044/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej powódki wskazując, że powódka nie wykazała aby osoba wskazana w umowie najmu z 12 lipca 2016 r. oraz umowie cesji z 12 lipca 2016 r. była umocowana do działania w imieniu powódki. Pozwana zakwestionował również koszty najmu samochodu zastępczego uznając go za zawyżony. Pozwana zakwestionował także okres najmu pojazdu zastępczego stwierdzając, że uzasadniony okres najmu powinien wynosić maksymalnie 2 dni robocze, gdyż samochód był jezdny a warsztat naprawczy w kalkulacji określił czas jego naprawy na 16 roboczogodzin.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 4 lipca 2016 r. uszkodzony został pojazd marki B. (...) nr rej. (...) należący do poszkodowanych B. Ś. i K. W.. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody była pozwana.

Dowód: odpowiedź z (...) (k. 8), wspólne oświadczenie o zdarzeniu drogowym (k. 20).

Poszkodowane na czas naprawy uszkodzonego samochodu wynajęły od strony powodowej samochód zastępczy marki B. (...). Strony dobową stawkę za wynajmem ustaliły poprzez odniesienie do cennika, w którym ustalono dobowy koszt najmu samochodu w kwocie 280 zł netto za dobę najmu przy najmie wynoszącym 7+ dni. Załącznikiem do umowy najmu była umowa cesji wierzytelność zgodnie, z którą cedenci przelali na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do dochodzenia zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 4 lipca 2016 r. Naprawa uszkodzonego pojazdu trwała od 12 lipca 2016 do 20 lipca 2016 r. Samochód zastępczy był wynajmowany w okresie od 12 lipca 2016 do 20 lipca 2016 r. Umowę najmu oraz umowę cesji z 12 lipca 2016 r. z poszkodowanymi w imieniu powódki zawarł D. D..

Dowód: historia naprawy (k. 9), umowa najmu (k. 10-11), pełnomocnictwa (k. 13, 89), umowa spółki cywilnej (k. 14-15) protokół zdawczo odbiorczy (k. 16), oświadczenia (k. 17, 18, 19), umowa cesji (k. 21), kalkulacja naprawy (k. 69-71), faktura VAT (k. 72), dokumentacja zdjęciowa (k. 73-76).

W dniu 1 sierpnia 2016 r. powódka wystawiła na rzecz poszkodowanych fakturę VAT na kwotę 2.520 zł netto tj. 3.099,60 zł brutto tytułem wynajmu samochodu zastępczego marki B. (...) przez okres 9 dni.

Dowód: faktury VAT (k. 22).

Pozwana decyzją z 11 sierpnia 2016 r. przyznała powódce odszkodowanie z tytuł kosztu wynajmu samochodu zastępczego w kwocie 579,80 zł.

Dowód: decyzja (k. 24), pisma pozwanej (k. 25-26, 68).

Wezwaniem do zapłaty z 31 sierpnia 2016 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 2 240 zł.

Dowód: wezwanie od zapłaty (k. 27-28), pismo przewodnie (k. 23), potwierdzenie nadania (k. 29-28).

(...) przysługuje prawo do odliczenia 50% podatku VAT.

Dowód: oświadczenie (k. 67).

Uzasadniony czas naprawy uszkodzonego pojazdu wynosił 9 dni. Kosz najmu pojazdu odpowiadającego klasą pojazdowi uszkodzonemu tj. klasy E na terenie województwa (...) mieścił się w przedziale od 200 zł netto do 450 zł netto za dobę najmu.

Dowód: opinia biegłego sadowego R. P. (k. 109-124), cenniki (k. 31-32).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o dokumenty, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości.

Sąd oparł również ustalenia faktyczne na podstawie opinii biegłego sadowego R. P.. Opinia biegłego jest logiczna i rzeczowa. Biegły dysponował odpowiednią wiedzą specjalistyczną niezbędną na potrzeby jej wydania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem, a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednocześnie zgodnie z § 2 w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Powódka w toku procesu przedłożyła stosowne pełnomocnictwo wykazując tym samym, że D. D. posiadał umocowanie do zawarcia w imieniu powódki umowy najmu z 12 lipca 2016 r. oraz umowy cesji z 12 lipca 2016 r. Zatem w ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanych.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego który w sporządzonej opinii stwierdził, że uzasadniony czas naprawy uszkodzonego pojazdu wynosił 9 dni. Biegły wskazał również, że koszt najmu pojazdu odpowiadającego klasą pojazdowi uszkodzonemu tj. klasy E na terenie województwa (...) mieścił się w przedziale od 200 zł netto do 450 zł netto za dobę najmu. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego sądowego.

Zdaniem Sądu uzasadniony czas naprawy uszkodzonego pojazdu wynosił 9 dni, a zatem uzasadniony okres najmu samochodu zastępczego wynosi również 9 dni. Sąd podziela także stanowisko biegłego w zakresie ustalenia, że koszt najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasą pojazdowi uszkodzonemu na terenie województwa (...) mieścił się w przedziale od 200 zł netto do 450 zł netto za dobę najmu. Należy wskazać Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt. I CKN 1466/99) stwierdził, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi w tymże zakresie najtaniej. Tym samym przyjęcie przez pozwaną tezy jakoby stawka 280 zł netto za najem pojazdu klasy E były w powyższej sprawie zawyżone, w żaden sposób nie mogła się ostać. Zważyć należy, że zastosowana przez powódkę stawka jak najbardziej mieściła się w granicach stawek stosowanych przez podmioty wynajmujące pojazdy zastępcze w tej klasie tj. klasie E przez podmioty rynku lokalnym (woj. (...)). Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu ustalony przez powódkę dobowy koszt najmu samochodu zastępczego w wysokości 280 zł netto był kosztem uzasadnionym celowo i ekonomicznie.

Zgodnie z oświadczeniem poszkodowanych mieli oni możliwości odliczenia 50% podatku VAT. Zatem koszt najmu pojazdu zastępczego został ustalony przez Sąd w kwocie netto powiększonej o 50 % podatku VAT, a także przy uwzględnieniu wcześniejszej wypłaty dokonanej w toku postępowania likwidacyjnego.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.940,20 zł

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 26 października 2016 roku do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania strony powodowej złożyły się kwoty: 98 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 570,57 zł tytułem wynagrodzenia za opinię sporządzoną przez biegłego sądowego oraz 1200 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych co daje łączną kwotę 1.885,57 zł.

SSR Jolanta Brząk